

m most

Číslo 1/XV

leden 2008

Proti dobrovolnému daru

POUR FÉLICITER

V TĚCHTO DNECH SE
NA VEŘEJÍCH NĚKTERÝCH
DOMŮ A BYTŮ
ZAČÍNÁJÍ OBJEVOVAT
NÁPISY PSANÉ
TŘÍKRÁLOVOU KŘÍDOU
C(K) + M + B 2008.
TAKÉ MY BYCHOM
SE RÁDI
POD NĚ PODEPSALI.
ANO, „CHRISTUS
MANSIONEM BENEDICAT“,
A PÁN ŽEHNÁ
VAŠIM OBYDLÍM I VŠEM,
KDO V NICH ŽIJETE,
NEBO BEZ
BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ
JE MARNÉ VEŠKERÉ
KONÁNÍ.

REDAKCE

VÁNOCE

Nedávno jsem vyslechla v obchodě rozhovor. Stará paní si stěžovala, že nesnáší Vánoce, že je úplně schvácená a zničená. Ano, pro někoho je to doba nakupování, uklízení, shánění dárků. Čím jsou ale Vánoce pro nás křesťany? Několika lidem z naší farnosti jsme proto položili otázku: „Jak jste prožili Vánoce?“

Jak prožívat Vánoce?

Kdyby se mě někdo zeptal tímto způsobem, tak bych asi zprvu trochu zaváhal. Ne z toho důvodu, že bych nevěděl, co se o Vánocích tak obvykle dělá a proč se vlastně slaví, ale spíše z toho důvodu, že jako upřímný člověk bych se zamyslel nad tím, jestli to jsou pro mě skutečně svátky klidu, pokoje a sounáležitosti, nebo spíše hektická doba plná povinností a nakupování.

Samotný advent je už dobou, kdy to předvánoční šílenství začíná. Zkusme ale nemít za zlé všem těm, kteří jančí, stresují se, studují letáky, lítají po obchodech a uklízí, že se plně nesoustředí na pravý smysl Vánoc; nebudme jako ti farizejové v první řadě: „Pane, děkuji Ti, že nejsem jako oni...“ Nikomu nemůžeme vidět do srdce, a tak ty vystresované, zaneprázdněné a nervózní lidičky neodsuzujeme. Není snad právě ta jejich přehnaná „snaha“ důkazem toho, že očekávají Kohosi, na kom jim velmi záleží? Zkusme se raději ponořit do sebe sama, místo abychom skrze zbytečné posuzování druhých zbytečně nezahořkli a abychom jsme si kvůli této malichernosti sami sobě Vánoce nepokazili. Víím, o čem mluvím, protože jsem to letos zažil na vlastní kůži.

To, že je se mnou něco v nepořádku, jsem zjistil až na Boží hod při sledování životopisného filmu o Donu Boscovi na TV Noe. Původně jsem se však na něj dívat nechtěl, protože jako každý „správný chlap“ moc nevyhledávám filmy, které by mě dojmaly a já musel před ostatními slzet. Tento světec devatenáctého století razil jednu myšlenku, která mě však natolik ovlivnila, že bych se přesto chtěl s Vámi o ni podělit. Šlo tam zhruba o to, že jednomu knězi v Itálii nebyl lhostejný osud chlapců na ulici, a tak se jim začal věnovat. Ne ale jako přísný mentor, ale jako laskavý a otevřený člověk, který jim důvěřoval. A to je to hlavní. Důvěřujeme si! Nepodezírejme druhé z nepravosti... Důvěřujeme druhým, že ať dělají cokoli, myslí to vlastně dobře a my jim důvěřujeme a říkáme jim to. Lidé

vůbec nejsou tak špatní, to jen my svými neoprávněnými závistivými soudy se kazíme navzájem, nejsme zkrátka schopni milovat se na 100%.

-fp-

Moje Vánoce

Už aby to bylo za mnou – říkala jsem si zprvu, když advent začínal. Nemějte mi to za zlé, protože zatím jsem jen křesťan v plenkách. Můj advent je cestou Svaté rodiny do Betléma, při které spíše zažívali těžkosti než radosti, proto jsem důvěřovala Bohu, že mě adventem provede, protože já toho nejsem schopna. A tak se také stalo. Se dvěma dětmi nemám moc příležitostí dívat se na televizi, ale skrze ni mě Bůh oslovil jedním „vánočním“ filmem. Bylo to o ženě, která ztratila paměť a poté zjistila, že má manžela, děti a vůbec z toho nebyla nadšená. Pamatovala si svůj starý způsob života, který se jí v tuto chvíli více líbil: kariéra, přátelé, peníze, užívání si ... A teď tu je rodina, se kterou společně má jít rozdávat jídlo bezdomovcům, jít do kostela a do společenství věřících. Protože jí nic jiného nezbyvalo, tak se s tím snažila smířit, postupně si vše zamilovala a její paměť se jí nakonec vrátila.

A protože jsem před necelými čtyřmi léty na tom byla podobně (teď už s vírou, manželem a dětmi), tak jsem si uvědomila, jaké velké dary jsem od Boha dostala a stále dostávám. Přes všechny těžkosti mám naději do budoucna a nejsem na vše sama. Vánoce jsem s radostí neprožila, ale zato jsem je strávila s nadějí. Až budu o něco starší, tak vše uvidím v jiném světle a i ty těžkosti budou mou největší radostí.

-bp-

Jak jsme slavili Vánoce

Když jsem přemýšlela co napsat na téma „Jak jsem prožil Vánoce“, nenapadlo mě nic originálního. Připadalo mi, že na to téma už bylo vše napsáno. Každý rok se vlastně vše opakuje. Po čtyřech týdnech očekávání přichází Pán, aby se narodil i v našich domovech a našich srdcích. Záleželo jen na nás zda mu to dovolíme a místo toho všeho uklízení, nakupování a shánění dárků si uděláme čas, abychom ho pozvali dál.

V naší rodině byly letos Vánoce výjimečné tím, že se u stromečku batolil roční syn a možná že i on si již uvědomoval vážnost situace, protože poprvé v životě zavolal, že chce kakat. U štědrovečerní večeře se přece nesluší

pustit to do kalhot.

Ale teď už vážněji. Kvůli synovi a také z důvodu přípravy slavnostní večeře jsme nemohli společně na mši svatou o půl 4 do Trince a tak jsme se rozhodli, že pojedeme na mši svatou ve 22.00 hod. do Českého Těšína. Musím říct, že pro mě osobně to byl opravdu nádherný zážitek. Když přicházel kněz a ministranti k oltáři, byl kostel zahalen do pološera a naplněn očekáváním. Pak se kněz obrátil, radostně zazpíval „Narodil se Kristus Pán“ a všechna světla se rozzářila. Nemohla jsem zpívat, protože mi vyhrkly slzy a mohla jsem jen v duchu děkovat Bohu za narození Spasitele. V tu chvíli mi ale přišlo trochu líto, že v Trinci nemáme na Štědrý den mši v noci, protože to má svou atmosféru a kouzlo. Víím, že mnohým farníkům mše svatá odpoledne vyhovuje a také je pravda, že na vánoční mši svatou v noci se přijdou podívat i nevěřící. Ale já osobně si myslím, že to může být příležitost oslovit i lidi, kteří do kostela pravidelně nechodí. V době vánoční lidé otevírají svá srdce, více naslouchají a přemýšlejí o smyslu životu. Využijme toho a zasejme v lidech okolo nás semínko pochybnosti „co když ...“ Ale to můžeme jen tehdy, pokud budeme plni radosti a lásky.

hw

Když je velká únava...

Byl nedělní večer, večer před Štědrým dnem. Jsem Pane tak unavená, že si nepřeji nic jiného, než zmizet, nemuset už být. Jsem Pane neschopna představit si, být bezstarostná a jen tak šťastná, mít sílu zase zvládnout další den. Úklidy, nákupy, vaření, neustálá a všudypřítomné zvuky vánočních koled, linoucí se snad ze všech myslitelných míst.....

Všichni už spí a já se začínám modlit. Je toho čím dál méně, co Ti mám říci, až jsem umlkla docela. Stal se ze mě člověk, který naslouchá. Nejdřív jsem si myslela, že modlit se znamená rozmlouvat, zjišťuji však, že modlit se znamená i mlčet a naslouchat. Tak je to, modlit se neznamená slyšet sám sebe mluvit, ale ztišit se a očekávat až v této modlitbě uslyším Boha. Vždyť je to skvělé, už zítra oslavím, co mi teď říká: „A Slovo se stalo Tělem a přebývalo mezi námi“. A zítra si koledy poslechnu zase. A ráda. Opravdu jsem Pane říkala, že jsem tak unavená?!?!

M. Mrózková

„Osud lidstva vede přes rodinu.“

Titulek, který jsem si zvolil pro svůj článek, je citací z apoštolské exhortace Jana Pavla II. *Familiaris Consortio*, č.86. Hned vám vysvětlím, proč jsem si zvolil právě toto téma. Od září tohoto roku jsem se vrátil zpět do kněžského semináře Redemptoris Mater v Římě po své dvouleté misijní praxi v bývalé Jugoslávii, a začal jsem studovat licenciát v oboru morální teologie na Institutu Jana Pavla II., se zaměřením na rodinu a manželství. Studium by mělo trvat dva roky, což je i údobí, ve kterém by se měla uzavřít i moje duchovní formace ke kněžství, včetně kněžského svěcení (květen-cerven 2009, dá-li Bůh).

Proč ale právě tato volba v dalším studiu teologie? Měl jsem původně v plánu jiné zaměření, ale byl to rektor semináře, který mě naorientoval tímto směrem, a já mohu říci, že po prakticky končícím 1. semestru, jsem velmi spokojen jak s úrovní tak s obsahem studia. Důležité je ovšem to, že tato specializace by mi měla být velmi prospěšná především pro pastorační ve farnosti, vzhledem k tomu, že manželství a rodina jsou dvě instituce, které jsou všeobecně dnes ve velké krizi. Někteří sociologové dokonce hovoří o dnešní době, jako o době "post-manželské" či "post-rodinné". Když se podíváte trochu podrobněji na to, kam se ubírá Evropa, obzvláště vyspělé země západní Evropy, jako Německo, Velká Británie, Francie, Holandsko, Španělsko, atd., zjistíte, že např. rozvodovost už dosahuje v těchto zemích (včetně ČR) hodnoty skoro 50%. Navíc všechny tyto státy již schválily registrovaná partnerství, homosexuální či lesbické manželství (ve Velké Británii si tyto partnerství stejného pohlaví mohou dokonce oficiálně požádat i o adopci dětí!). Ve Švédsku pokročili ještě o křůček dále. Švédský parlament nedávno schválil zákon o rozšíření pojmu "rodina": za rodinu je dnes považován nejen přirozený model rodiny, tzn. muž, žena a dítě, ale také svazky partnerů stejného pohlaví, či dokonce také žena se psem se nazývá "rodina", a má stejná práva jako přirozená rodina.

Dalším tématem, na které by se dalo dlouho hovořit je téma potratů. Jedná se o stovky tisíc lidských plodů, které jsou každoročně zabíjeny v těchto specializovaných odděleních nemocnic. Pak třeba na poli genetiky je dnes zcela normální, že se děti rodí z vajíček, uměle oplodněných spermatem ve zkumavce, ale už jen málo lidí ví, že ne všechna takto obdržena embrya ve zkumavce jsou poté přenesena zpět do dělohy matky. Co se stane s těmi, které byly vyloučeny? Nejprve se zmrazí, pak se uloží do tak zvaných "bank embryí", a pokud je dotyčný pár po nějakou stanovenou dobu nepoužije pro další oplodnění - což se v praxi stává velmi zřídka - tak se buď zničí, anebo se stávají ideálním "pracovním" materiálem pro genetické experimenty, i když se už jedná o nové lidské jedince! V momentě oplodnění se totiž rodí nová zárodečná buňka,

kteří již obsahuje celý genetický potenciál nového jedince, tj. 46 chromozómů, ve kterých je už přesně popsán průběh vývoje a to, jaké dítě se narodí, jestli chlapec nebo děvčátko, jakou bude mít barvu očí, vlasů, jak bude jednou vysoký, ale i např. to, jaké dědičné nemoci si ponese po rodičích,... prostě všechno! Po oplodnění tedy už následuje jen vývoj, který bude trvat až do narození, ale i pak přes dospívání, dospělost až do stáří. Během celého našeho života probíhá jeden neustálý vývoj a obnova našeho organismu. Představte si, že asi za 10 let se obnoví v našem těle všech zhruba 60 miliard buněk, které tvoří tělo dospělého člověka. Tzn., že dnes nikdo z nás už nemá jedinou buňku z těch, kterou jsme měli před 10 lety. Stará buňka zrodí novou a umírá (některé buňky se už neobnovují a tak stárneme). Každé lidské tělo, a každý lidský život všeobecně, je jedno mistrovské dílo Boha! A bohužel právě na poli genetiky a lékařství se dnes dějí velmi vážná přestoupení nejen proti Božím zákonům, ale i lidstvu samotnému, jako je tomu např. i při umělém oplodnění spermatem nějakého anonymního dárce, ze kterých se rodí děti, které nikdy nepoznají svého biologického otce, či případy dětí, které mohou mít dokonce dvě biologické matky, nemluvě pak o experimentech klonování, atd.

Řekněme však, že tyto věci se dějí v nemocnicích či různých specializovaných centrech. Ale zkusme se třeba podívat jen na to, jak funguje jedna taková "normální" rodinka dnešní Evropy. Zjistíme, že takovým moderním modelem západní kultury je rodina, která funguje na bázi individualismu, osvobození se ze závislosti vztahů a volnosti ve výchově dětí, ve smyslu: "Je potřeba respektovat svobodu jedince, ať si vybere, co se mu líbí". Pro představu, jak dnes žije mnoho mladých lidí, vám popíšu výpověď jedné mladé dívky, kterou odvysílali asi před měsícem v italské televizi. Jednalo se o vyšetřování vraždy její kamarádky, a jí se ptali, jak probíhal ten osudný večer. Ona do kamery odpověděla takto: "No, my jsme byly nejprve spolu v jednom baru, vypily jsme pár skleniček alkoholu, pak jsme vykouřily pár cigaret marihuany... no a pak jsem se milovala s nějakým klukem, už si přesně nepamatuji, kdo to byl, ... pak mám "okno",... no a pak jsem se ráno probudila v posteli tady v nedalekém hotelu s nějakým úplně cizím chlapem, takže já si vlastně vůbec nevzpomínám, co se té noci stalo, a kde skončila moje kamarádka." Toto byla odpověď té mladé dívky, jejíž zkušenost se bohužel hodně podobá zkušenosti velmi velkého počtu mladých lidí, kteří žijí běžně tímto způsobem života. Toto je podle dnešní společnosti "svoboda": dělat si, co chci, co se mi líbí. Toto je trend, bohužel mnohdy tolerovaný a podporovaný samotnými rodiči. Tito mladí lidé však již do kamery nepoví, jaké stavy frustrace, prázdnoty a pocitů ukřivdnosti a zneužití prožívají až se probudí na druhý den.

Kde se ztratil pocit zodpovědnosti brát věci vážně? Brát vážně svoji minulost a hlavně budoucnost! Kde se ztratila touha po něčem stálém, hlubokém, jako např. po rodině? Kdo z mladých se dneska zapře, obětuje a pokorí před tím druhým?... A kde se ztratil smysl hledat vůli Boha nejenom pro sebe, ale i pro svého manžela, manželku a hlavně pro své děti? Moderní Evropa si neuvědomuje, že si v této NEPOCHOPENÉ SVOBODĚ podřezává větve, na které sama sedí, protože samotná demokratická společnost potřebuje v politice, v ekonomii, v soudnictví lidi, kteří mají v sobě smysl zodpovědnosti, respektování se, dodržování určitých pravidel hry, atd.

Křesťané mají jednu obrovskou výhodu a životní šanci, kterou lidé, kteří v Krista nevěří, bohužel nemají. Ježíš řekl: "Já jsem Cesta, Pravda a Život." A na jiném místě v evangeliu říká: "Já jsem přišel, aby měli život a měli ho v hojnosti." Kdo se osobně setkal s Kristem, ví, že to tak skutečně je: pokud se žije s Kristem uprostřed rodiny, rodiče mají světlo na to, jak správně směřovat a vychovávat děti v té pravé svobodě, která spočívá v tom, učit se respektovat druhé lidi, respektovat starší lidi, autoritu; učit se mít rád, učit se dělit, najít svoji identitu i díky např. vztahu s dědečkem a babičkou (toto by mohlo být samostatné téma na dlouhé povídání o tom, jak člověk ztrácí svoji identitu tím, že nezná či nechce znát své vlastní rodové kořeny, když žije doslova "izolovaný" ve velkoměstech bez kořenů své historie, která je "konstrukčním materiálem" jeho života. Vše se koncentruje jen na moment, který právě prožívá, který je potřeba si "užít".) Manželé, kteří však žijí s Kristem, nacházejí právě v Něm zdroj vzájemného odpuštění i pokory, sílu milovat a přijímat toho druhého i s jeho chybami... Kde se rodina modlí, kde se hledá Boží vůle, tam se zakouší plnost života, což však neznamená, že jde všechno hladce a bez problémů. Všechny problémy či konflikty, které se občas vynoří, jsou často doslova Božím "záchranným kolem", který je nám dán jako milost, aby člověk opět začal hledat Boha, s Bohem překonal tyto problémy a dal hlubší rozměr všem vztahům, které prožívá. Vy, kteří žijete v manželství, dobře víte, že když jste společně jako manželé překonali nějakou životní zkoušku ve spolupráci s Boží pomocí, vaše manželství se utužilo a váš vztah se prohloubil. Totéž se stává na rovině rodiče-děti. Ježíš Kristus přišel, aby těm, kdo v Něho věří, dal život, a to v hojnosti!

A právě toto bych chtěl popřát vám, bratři a sestry, a především rodinám z naší farnosti, abyste s odvahou přijali to, co řekl Jan Pavel II., když 16.10.1978 vyšel jakožto právě zvolený papež na balkón baziliky sv. Petra ve Vatikánu, aby pozdravil shromážděné věřící, a jehož první slova tehdy zněla: "Otevřete dokořán svá srdce Kristu!" A toto je i mé přání vám všem do Nového roku 2008!

XIV. Setkání farnosti 2007

Sobotní odpoledne 29. prosince 2007 patřilo v naší farnosti již tradiční akci, a to 14. ročníku Setkání farnosti. Akce se jako obvykle konala ve velkém společenském sále kulturního domu TRISIA a zúčastnilo se jí kolem tří stovek účastníků všech věkových kategorií. Původně jsme měli v úmyslu otevřít pouze společenský sál dole, ale jelikož počet hostů příjemně překonal naše očekávání, narychlo byl „zprovozněn“ i balkón nahoře. Věřte nevěřte, ale finanční náklady na nájem a skromné pohoštění na našem setkání jsou vysoké a bez darů sponzorů a dobrovolných darů u vstupu by se celá akce nekonala ani náhodou. Takže všem dárcům velké díky. Proto je dobře, že nás letos bylo tak hodně a vynaložené peníze nepřišly nazmar, že sál nebyl poloprázdný. Samotné setkání mělo i tentokrát takřkajíc dvě dimenze: tu první představuje program, tu druhou samotné osobní setkávání farníků během akce, zejména na jejím konci, kdy během tradičního přání „u oplatku“ máme možnost s každým prohodit několik slov, popřát si, utužit či navázat vztahy. I během akce je značný prostor pro vzájemné setkávání, debatu, pro utváření společenství, mezilidských vztahů. A to je hlavní, proč se taková akce už řadu let organizuje. Nejde jen o to, co je na scéně, ale zejména i to, co je dole, v sále, na balkóně, u stolů. Zejména o tom hovořil Otec František během svého úvodního pozdravu. Kromě něho všechny přítomné pozdravil i Zdeněk Gibiec, který po delší době přijel domů do Třince z Věčného města. Během programu jsme měli možnost si poslechnout koledy ve folklorním provedení místní skupiny Oldřichovice. Další částí programu bylo vystoupení skupiny žáků základní církevní školy, kteří nám zazpívali několik písniček ze svého posledního školního muzikálu. Tato forma školní angažovanosti dětí určitě napomáhá rozvoji talentu a schopností dětí a to je jen dobře. Milým překvapením byla další část programu, ve které holky a kluci z farního společenství mladých předvedli několik krátkých, ale přitom vtipných a výstižných scének. Zdá se, že by se v třineckém společenství mohlo začít blýskat na lepší časy. Každopádně mladí mile překvapili a slova poděkování zde patří i Otci Romanovi. Tombola doplnila obsah programu, který byl na poslední chvíli zkrácen o vystoupení gymnastů z Vendryně, kteří den před setkáním svoji účast odvolali z technických důvodů (nízký strop). Děkuje se všem, kteří si v poslední sobotu roku 2007 našli čas a cestu na farní setkání a podpořili tak snahu organizátorů a všech zúčastněných zpestřit život v naší farnosti. Přiložené fotografie nechť připomenou okamžiky z 14. Setkání farnosti 2007.

Pějme píseň ....

Na úvod musím podotknout, že se neřadím mezi odborníky na zpěv a hudbu, ale i jako tzv. „hudební laik“ považuji za vhodné upozornit na jeden nešvár v naší farnosti. Mnohokrát jsem si už během mše svaté všimnul, jak málo lidí v kostele zpívá písně a dokonce mnozí z účastníků nezpívají ani takové „hity“ jako Sláva na výsostech, Svatý nebo Otče náš. Jednou jsem si dal tu práci a rychle odhadem spočítal, že asi jen jedna polovina lidí zpívá píseň z kancionálu, nebo alespoň se do něho dívá a snaží se spolu s varhanním doprovodem zpívat. Každý zpíváme jak umíme, některým to jde skvěle, jiným hůř. Ale počítá se snaha. Myslím si, že každý věřící účastník mše svaté by měl být aktivně účasten bohoslužby. Tím myslím i zpěvem. Potvrzuje to i platný Katechismus katolické církve, kde se píše, že „zpěv se podílí na Boží oslavě a na posvěcení věřících“ (článek 1157 Katechismu katolické církve). Ale to v Třinci není tak zcela pravda. Velká část lidí v kostele stojí, sedí a kouká. Před sebe, na kněze, na ministranty, na vše kolem. A mlčí. Ani tu pusu neotvírá jakože... No hrůza. A ještě horší je to, že velká část farnosti do kostela ani kancionál nenosí!!!! Někdy mají v rukou věci, které ani nemají s kostelem nic společného. Bratři a sestry, není to už moc silné káfé? Proč nenosíme kancionály do kostela? Proč tak malá

část lidí v kostele se účastní bohoslužby i zpěvem liturgických písní? Proč se o to alespoň nepokusíme? Pro koho to tam ten varhaník hraje? Vždyť je to projev neúcty k liturgii, dovolím si říct, že i projev neúcty k Pánu Ježíši. Projev mdlé víry, vlažnosti, línosti a v konečném důsledku křesťanské nevyspělosti. Zpívají kněží, během každé návštěvy u nás jsem si všimnul, že i náš Otec biskup zpívá písně. Jednou se i on pozastavil nad tím, že to tady v Třinci nějak nevýrazně zpívá. Otec František nám to říkal snad stokrát, vybízel nás k aktivní účasti. Ale! Vždy je čas se polepšit. Nezpívat není hřích. Ale ti z vás, kteří tak činíte, považujte, proč tak děláte. Vezměte někdy příště sebou kancionál do kostela a zkuste to. Třeba i falešně, ale nestůjte a nekoukejte před sebe. Zkuste se přidat. Třeba vás i slova písně osloví, pomohou lépe pochopit myšlenky a pravdy naší víry. A rychleji to uteče.

Vlasta Singer Ale počítá se snaha. Myslím si, že každý věřící účastník mše svaté by měl být aktivně účasten bohoslužby. Tím myslím i zpěvem. Potvrzuje to i platný Katechismus katolické církve, kde se píše, že „zpěv se podílí na Boží oslavě a na posvěcení věřících“ (článek 1157 Katechismu katolické církve). Ale to v Třinci není tak zcela pravda. Velká část lidí v kostele stojí, sedí a kouká. Před sebe, na

kněze, na ministranty, na vše kolem. A mlčí. Ani tu pusu neotvírá jakože... No hrůza. A ještě horší je to, že velká část farnosti do kostela ani kancionál nenosí!!!! Někdy mají v rukou věci, které ani nemají s kostelem nic společného. Bratři a sestry, není to už moc silné káfé? Proč nenosíme kancionály do kostela? Proč tak malá část lidí v kostele se účastní bohoslužby i zpěvem liturgických písní? Proč se o to alespoň nepokusíme? Pro koho to tam ten varhaník hraje? Vždyť je to projev neúcty k liturgii, dovolím si říct, že i projev neúcty k Pánu Ježíši. Projev mdlé víry, vlažnosti, línosti a v konečném důsledku křesťanské nevyspělosti. Zpívají kněží, během každé návštěvy u nás jsem si všimnul, že i náš Otec biskup zpívá písně. Jednou se i on pozastavil nad tím, že to tady v Třinci nějak nevýrazně zpívá. Otec František nám to říkal snad stokrát, vybízel nás k aktivní účasti. Ale! Vždy je čas se polepšit. Nezpívat není hřích. Ale ti z vás, kteří tak činíte, považujte, proč tak děláte. Vezměte někdy příště sebou kancionál do kostela a zkuste to. Třeba i falešně, ale nestůjte a nekoukejte před sebe. Zkuste se přidat. Třeba vás i slova písně osloví, pomohou lépe pochopit myšlenky a pravdy naší víry. A rychleji to uteče.

BIBLICKÝ KVIZ

Co se tam stalo?

1. Hora Nebó (5 Moj 34,1-5)
2. Ostrov Patmos (Zjev 1,9)
3. Hora Ararat (1 Moj 8,4)
4. Cesta do Damašku (Sk 9,3 nn)
5. Stavba Bábelské věže (1 Moj 11,7)
6. Cesarea Filipova (Mat 16,16)
7. Ostrov Malta (Sk 28,1)
8. Hora Karmel (1 Král 18,20 nn)
9. Pláň Dúra (Dan 3,1 nn)
10. Rybník Siloe (Jan 9,1 nn)
11. Pole u Betléma (Rút 2,1 nn, Luk 2,4,8)
12. Bethesda (Jan 5,1 nn)
13. Země Mórija (1 Moj 22,1 nn)
14. Kána Galilejská (Jan 2.kap)
15. Jordán (Mar 1,9)
16. Vězení ve Filipech (Sk 16,22 nn)
17. Ěn-dár (1 Sam 28,7 nn)
18. Cesta do Emaus (Luk 24,13 nn)
19. Krásná brána (Sk 3. kap.)
20. Gilgál (Joz 4,19-24)

HUMOR

Chvála Pánu

Moje babička byla velmi zbožná žena a nestyděla se o své víře mluvit a dávat jí najevo. Čas od času vyšla na verandu a nadšeně zavolala: "Chvalte Pána."

Jejího souseda to provokovalo, a tak vždycky zakřičel zpátky: "Žádný Bůh neexistuje."

Babička byla velmi chudá a soused se rozhodl, že jí dokáže své tvrzení. Udělal velký nákup potravin a postavil jí to před dveře na verandě. Když příští ráno babička vyšla ven a uviděla všechny ty věci, zavolala zase: "Chvála Pánu."

Soused vyšel ze svého úkrytu za stromem a říká: "To všechno jsem koupil a donesl já - a žádný Bůh neexistuje."

Babička se pousmála a řekla: "Pane, děkuji ti za to, že jsi mi nejenom poslal jídlo, ale že jsi také nechal satana, aby za něho zaplatil."

* * *

Kdo chce jít do nebe?

"Kdo z vás by chtěl jít do nebe?" zeptal se farář na hodině náboženství. Všechny ruce vyletěly dychtivě nahoru. Jenom Petr nic. Farář se na něho zvědavě podíval a Petr řekl: "Já nemůžu. Máme mi říkala, abych odsud šel hned domů."

Trzej Królowie

Trzej Królowie to w tradycji chrześcijańskiej trzej Mędrcy ze Wschodu (magowie, kapłani religii zaratusztriańskiej, astrologowie), którzy udali się do Betlejem, aby oddać pokłon narodzonemu Jezusowi. Wyruszyli oni z miejscowości Kashan, znajdującej się na terenie obecnego Iranu. Biblia nie wymienia ich imion; w zachodnim chrześcijaństwie popularny jest pogląd, iż ich imiona to Kacper, Melchior i Baltazar.

Pamiętką tej historii jest liturgiczna uroczystość Objawienia Pańskiego, w Polsce nazywana też świętem Trzech Króli. Obchodzona jest 6 stycznia, w pierwszych wiekach chrześcijaństwa wyznaczała początek roku liturgicznego. W niektórych regionach Polski czas pomiędzy Bożym Narodzeniem a świętem Trzech Króli był uważany za tak bardzo święty, że powstrzymywano się w tym czasie od ciężkich prac.

Święto Trzech Króli należy do pierwszych ustanowionych przez Kościół. W kościele wschodnim znane już w III wieku, natomiast w kościele obrządku zachodniego obchodzone od schyłku IV wieku. Kościół wschodni łączył uroczystość Trzech Króli z Bożym Narodzeniem, obchodzonym jednocześnie jako uroczystość Epifanii, natomiast w kościele rzymskim Trzech Króli jest świętem niezależnym od Bożego Narodzenia.

Opis pokłonu Trzech Króli znajduje się w Ewangelii wg św. Mateusza (Mt 2, 1-12). Ma swoją symbolikę: jest pokłonem i świata pogan, i ludzi w ogóle, przed Bogiem Wcielonym. Wśród takiej rodziny ludzkiej narodził się Chrystus ze swą zbawcą misją, a ona w swych przedstawicielach przybyła z różnych stron, aby złożyć mu hold. Dlatego w tradycji chrześcijańskiej jeden z magów jest czarnoskóry. Uniwersalność zbawienia, ponad wszelkimi podziałami, zaakcentowana jest poprzez samą nazwę święta i jego wysoką rangę w kościele.

Ewangeliczna historia Trzech Króli opowiada o trzech cudzoziemcach, którzy, wiedzeni gwiazdą, wyruszyli w drogę do Betlejem, które wyznaczyli jako miejsce narodzin na

podstawie proroctwa w Księdze Micheasza (Mi 5, 1), aby złożyć pokłon narodzonemu Bogu. Po drodze wstąpili na dwór Heroda. Ten, usłyszawszy nowinę, w narodzonym upatrywał rywala. Mędrcy, odnalazszy stajenkę betlejemską, ofiarowali Dzieciątku swoje dary, które należały wówczas do najcenniejszych: mirrę, złoto i kadzidło (kadzidło i mirra była wówczas w cenie złota, tę aromatyczną żywicę z rzadkich drzew palili w swoich pałacach jedynie najzamożniejsi). Otrzymałszy podczas snu wskazówkę, aby nie wracali do Heroda, trzej pielgrzymi wyruszyli z powrotem do swych krajów inną drogą.

Zwyczaj święcenia tego dnia złota i kadzidła wykształcił się na przełomie wieków XV i XVI. Poświęcanym kadzidłem, którym była żywica z jałowca, okadzano domy i obejście, co miało znaczenie symbolicznego zabezpieczenia go przed chorobami i nieszczęściami. W tym samym celu poświęconym złotem dotykano całej szyi. Po uroczystym obiedzie podawano ciasto z migdałami. Ten, kto go odnalazł w swoim kawalku, zostawał "królem migdałowym". Znany był też zwyczaj chodzenia dzieci z gwiazdą, które pukając do domów, otrzymywały rogale, zwane "szczodrakami". Śpiewano przy tym kolędy o Trzech Królach. Przy kościołach stały stragany, sprzedawano kadzidło i krede.

Od XVIII wieku upowszechnił się także zwyczaj święcenia kredy, którą zwyczajowo w święto Trzech Króli na drzwiach wejściowych w wielu domach katolickich pisano litery: K+M+B oraz datę bieżącego roku. Zwyczaj ten, znany również w czasach obecnych, jest błędną interpretacją łacińskiej inskrypcji CMB *Christus Mansionem Benedicat* (Niech Chrystus błogosławi temu domowi), choć święty Augustyn tłumaczy je jako *Christus Multorum Benefactor* (Chrystus dobroczyńcą wielu). Legenda o "trzech królach" pojawiła się w średniowieczu, stąd dzisiejsze błędne odczytywanie tych liter jako imion Mędrców.

Světci k nám hovoří ...

SV. TOMÁŠ AKVINSKÝ

[Thomas de Aquino]

28. ledna - památka
kněz a učitel církve

Úmrtí: 1274

Patron: dominikánů, filozofů, katolických škol a fakult, knihkupců, studentů, teologů, výrobců tužek a je vzýván při sporech o pravost nauky i jako ochránce za zlého počasí.

Atributy: dominikán, drahokam, holubice, hvězda, kalich, kniha, lilie, monstrance, pero, slunce.

ŽIVOTOPIS

Narodil se kolem roku 1225 jako syn hraběte Landolfa. Byl vychováván v montekasinském klášteře a později dán na vysokou školu do Neapole. Vstoupil do dominikánského kláštera a proto byl od rodných bratrů vězněn, aby nečinil vznešenému rodu hanbu a aby se vzdal úmyslu žít řeholním životem. Po 18 měsících se mu podařilo uprchnout zpět do kláštera, kde ihned složil řeholní sliby. Vzdělával se dále v Kolíně nad Rýnem. V Paříži se stal profesorem a doktorem bohosloví. Jako učitel a spisovatel dosáhl světové pověsti. Největším a nejznámějším jeho dílem je "Summa teologie." Odpovědi na všechny otázky hledal v modlitbě, která naplňovala jeho život. Přes svou vznešenost zůstal vždy poslušným a pokorným řeholníkem, který nechtěl nic pro sebe a vše konal z lásky k Bohu.

ŽIVOTOPIS PRO MEDITACI

Z "němého vola" učitel církve

Pocházel z početnější hraběcí rodiny, spřízněné s císařským rodem Hohenstaufů na severu Itálie. Historikové se na místě narození neshodují. Mohl to být zámek Roccasecca poblíž Montekasina nebo Kalabrie. Jeho otec Landolf byl hrabětem z Akvina (odtud jeho příjmení), byl pánem i na Lorettu a Belcastru. Matka Teodora pocházela z knížecího rodu v Normandii.

Rodiče dali Tomáše již v pěti letech na výchovu do montekasinského kláštera. Bylo to rozhodnutí otce, který chtěl mít jednoho syna opatem slavného kláštera. Tomáš byl velmi nadaný a již jako jedenáctiletý byl považován za schopného studia na vysoké škole. Svě dospívání prožil na univerzitě v Neapoli při studiu filosofie. Mezi spolužáky volnější morálky se utvrdil v mravních zásadách a lásce k Bohu. Seznámil se s dominikány a s dokončením studia (mezi 16ti a 20ti) požádal o vstup do jejich řádu. To se nelíbilo příbuzným a proto jako novic měl odcestovat do Říma a pak do Bologně. Jeho rodní bratři Landulf a Rinaldo s četou svých vojáků jej zastavili za Sienou a jako zajatce ho poslali do rodného Roccasecca. Tam ho čekala matka s jeho sestrami, aby jej prosbami, lichotkami i slzami přiměly vystoupit z řádu.

Nepomohla ani krutost bratrů, kteří ho bili a roztrhali jeho řeholní oděv. Použili i prodejnou dívku, která ho měla svést. Vše bez úspěchu. Tomáš se ve vězení učil nazpaměť Písmu sv. a studoval spisy Aristotela a Lombarda. Nakonec za pomoci sester uprchl. Mladší, která jej chtěla více přemlouvat, získal pro řeholní povolání.

Tomáš odcestoval v doprovodu spolubratrů přes Neapol a Řím do Kolína nad Rýnem. Tam byl v letech 1248-1252 žákem dominikánského vědce a světce Alberta Velikého. Uplatnil tam také své filozoficko-teologické schopnosti i když byl zpočátku pro dřívější zážitky samotácký a mlčenlivý, takže studenti mu dali přezdívku sicilský "Němý vůl." Profesori předpovídali: "Oněmíme, až tento vůl promluví." Albertem byl navržen pro katedru na pařížské univerzitě, kde učil v letech 1252-1259. Tomášovy schopnosti byly vynikající, ale na univerzitě bylo napětí, které nemělo daleko k otevřenému boji mezi světským duchovenstvem a žebavými řády. Tomáš měl i těžkosti pro Aristotelovu filozofii, které se držel dominikánský řád, ale prosazoval se věcnou argumentací a na druhé působil i svou skromností a zbožností. Dostal další přezdívku: "Doctor Angelicus" či "andělský učitel."

Každou svoji přípravu začínal modlitbou před křížem a jeho nejmilejší místo bylo před Nejsvětější svátostí. Kristu v eucharistii také předkládal své spisy a jemu věnoval své schopnosti, které uplatňoval k Boží cti a chvále. Na dotazy týkající se jeho moudrosti a učnosti odpovídal, že prostředky k pravé moudrosti jsou v modlitbě a postu a že před oltářem a pod křížem se naučil víc než z knih.

V roce 1259 byl profesor Tomáš Akvinský jmenován generálním kazatelem v Itálii, kam byl představenými povolán. Kazatelské činnosti se věnoval v Neapoli. Tři roky působil v papežské kurii v Orviete a ve Viterbu. Dva roky mimo jiné vedl i řádové studium v Římě. Na výzvu papeže Urbana IV. sestavil breviářové a mešní texty pro svátek Božího Těla.

Znovu se do Paříže na univerzitu vrátil v roce 1268 na příkaz generálního představeného řádu. V bouřlivé době obdivuhodně zvládl situaci a obhájil žebavé řády zejména spisy "O dokonalosti duchovního života" a "Proti pomlouvačům." Pak pokračoval v psaní svého největšího díla: "Summa teologie." V tomto díle, na němž pracoval od roku 1265 do smrti, shrnul všechna svá bohovědecká bádání.

Po vypuknutí stávků na univerzitě r.1273 byl Tomáš svými představenými znovu zavolán do Itálie, aby v Neapoli zřídil ústřední teologické učiliště řádu. Od konce roku jej začala sužovat nemoc, která souvisela s jeho vyčerpávající činností. Začal s přípravou na smrt a prožil částečné vidění nebe. Následkem nazírané dokonalosti pokládal své spisy za slámu a plevy.

Papež Řehoř X. svolal do Lyonu další rok všeobecný církevní sněm, na který pozval i

Tomáše Akvinského. První zasedání sněmu bylo stanoveno na 1.5. 1274. Tomáš se vydal na cestu i přes zdravotní potíže, smrt jej však zastavila ve Fossanuova, v cisterciáckém klášteře 7. března.

V roce 1323 byl kanonizován, 28.1. roku 1368 byly jeho ostatky přeneseny do Saint-Germain v Toulouse a v r. 1567 byl vyhlášen za učitele církve. Patronem katolických škol je oficiálně od r. 1880.

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

Dnes věnuji chvíli vzdělávání ve víře. Za pomůcku stačí k tomu kříž nebo svatostánek. Po vzoru sv. Tomáše začnu hledat v modlitbě nejdůležitější odpovědi pro život.

„Bože, původce moudrosti, Tys vedl svatého Tomáše, aby nám dal příklad horlivého úsilí o svatost a posvátnou vědu; pomáhej i nám ať rozumem poznáváme, čemu učil, a životem ho následujeme. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.“ (závěrečná modlitba breviáře)

Jan Chlumský, catholica.cz

Místní organizace KDU-ČSL v Třinci

srdečně všechny zve na

PLES

který se koná

v sobotu dne 19. ledna 2008

od 19:00 hodin

v sále Dělnického domu v Třinci.

Vstupenky v ceně 250,- Kč

je možné zakoupit

v neděli v domečku u kostela

nebo objednat

na tel. čísle 558 997 794.

Powiedziałeś... Bóg zsyła nam Anioły choć nigdy nie wiemy pod jaką postacią... I przyglądam się ludziom i widzę... i dostrzegam Anioły w oczach matki... uśmiechu ojca... uścisku dłoni przyjaciela...

Nedělní a sváteční liturgie v lednu

Slavnost Zjevení Páně (6.1.)

1. čtení: Iz 60,1-6; 2. čtení: Ef 3,2-3a.5-6; Evangelium: Mt 2,1-12
Žalm: odp. Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy.

Ref. Uwielbią Pana wszystkie ludy ziemi.

Svátek Křtu Páně (13.1.)

1. čtení: Iz 42,1-4.6-7; 2. čtení: Sk 10,34-38; Evangelium: Mt 3,13-17
Žalm: odp. Pán dá požehnání a pokoj svému lidu.

Ref. Pan ześle pokoj swojemu ludowi.

2. neděle v mezidobí (20.1.)

1. čtení: Iz 49,3.5-6; 2. čtení: 1 Kor 1,1-3; Evangelium: Jan 1,29-34
Žalm: odp. Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.

Ref. Przychodzę, Boże, pełnić Twoją wolę.

3. neděle v mezidobí (27.1.)

1. čtení: Iz 8,23b-9,3; 2. čtení: 1 Kor 1,10-13.17; Evangelium: Mt 4,12-23
Žalm: odp. Hospodin je mé světlo a má spása.

Ref. Pan moim światłem i zbawieniem moim.

4. neděle v mezidobí (3.2.)

1. čtení: Sof 2,3;3,12-13; 2. čtení: 1 Kor 1,26-31; Evangelium: Mt 5,1-12a
Žalm: odp. Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je království nebeské.

Ref. Ubodzy duchem mają wstęp do nieba.

* * *

Program spotkań

sobota 26. 1. 2008 - Wspólne spotkanie Sympatyków Radio Maryja i Dzieci z Kółka Różańcowego o godz. 14:30 w salce parafialnej - Wigilijka.

poniedziałek 28. 1. 2008 - Pierwsze spotkanie w nowym roku z Pismem Świętym i Katechizmem o godz. 15:00 w salce parafialnej.

Serdecznie zapraszamy wszystkich parafian.

Pořad bohoslužeb v lednu

◆ Neděle 6.1.2008 - Slavnost Zjevení Páně; 6.30 a 10.00 česky, 8.00 a 17.00 polsky.

◆ Neděle 13.1.2008 - svátek Křtu Páně; 6.30 a 10.00 polsky, 8.00 a 17.00 česky; končí doba vánoční.

◆ Neděle 20.1.2008 - 2. neděle v mezidobí; 6.30 a 10.00 česky, 8.00 a 17.00 polsky.

◆ Pátek 25.1.2008 - svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola.

◆ Neděle 27.1.2008 - 3. neděle v mezidobí; 6.30 a 10.00 polsky, 8.00 a 17.00 česky.

◆ Pátek 1.2.2008 - první pátek v měsíci.

◆ Sobota 2.2.2008 - svátek Uvedení Páně do chrámu.

◆ Neděle 3.2.2008 - 4. neděle v mezidobí; 6.30 a 10.00 česky, 8.00 a 17.00 polsky.

◆ Každou neděli půl hodiny před večerní mší svatou je adorace Nejsvětější Svátosti Oltářní a svátostné požehnání.

◆ Poslední neděle v měsíci - Mariánské večeraadlo.

◆ V průběhu týdne mše svaté začínají v 6.35 a 17.00 hodin. V pondělí, středu, pátek - ranní česky, večerní polsky. V úterý, čtvrtek, sobotu - ranní polsky, večerní česky.

◆ Každý čtvrtek od 16.00 a první pátek po ranní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní.

◆ Každý pátek po ranní i večerní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní s modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství.

◆ První pátek v měsíci - litanie a zasvěcení Božskému Srdci Ježíšovu.

◆ Každý poslední pátek v měsíci v průběhu celého školního roku se modlíme za děti, mládež, žáky, studenty, katechety, učitele a vychovatele při večerní adoraci Nejsvětější Svátosti Oltářní od 16.00 hodin (mimo dobu postní).

◆ Mše svatá v Domově důchodců na Sosně je každý pátek v 15.30. Půl hodiny před začátkem mše svaté je možno přistoupit ke svátosti smíření.

◆ Mše svatá v Nemocnici Sosna je sloužena každou sobotu v 15.30. Předemší sv. příležitost ke svátosti smíření.

Redakce neručí za jazykový sled jednotlivých mší sv. Sledujte vývěsku v kostele!

Intencje Apostolstwa Modlitwy - styczeń 2008

Św. Teresa jako patronka Apostolstwa Modlitwy niewątpliwie będzie się starać, by nasza powszechna wspólnota modlitwy skutecznie przyczyniała się do budowania Kościoła i do przyjścia Królestwa Bożego. Wyrażenie św. Teresy: **"Pragnę być córką Kościoła i modlić się w intencjach Ojca Świętego, oto główny cel mojego życia"**, streszcza w niewielu słowach to, o czym mówią Statuty Apostolstwa Modlitwy, mianowicie, pomagać chrześcijanom, by zjednoczyli swoje modlitwy i swoje życie z modlitwą i powszechnym posłannictwem Kościoła. Przypominają nam o tym co roku intencje ogólne i misyjne ojca świętego.

• Intencja ogólna: Aby Kościół usilniej dążył do pełnej, widzialnej jedności, ukazując w ten sposób coraz lepiej swoje oblicze wspólnoty miłości, która odzwierciedla jedność Ojca, Syna i Ducha Świętego.

• Intencja misyjna: Aby Kościół w Afryce, przygotowujący się do swojego II Specjalnego Zgromadzenia Synodu Biskupów, nadal był znakiem i narzędziem pojednania i sprawiedliwości na tym kontynencie, wciąż nękanym przez wojny, wyzysk i ubóstwo.

Příští číslo MOSTu vyjde 3.února 2008. Příspěvky můžete zasílat do 22.1.2008.

most

Vydává Římskokatolický farní úřad v Třinci pro svou vlastní potřebu. Redakci tvoří: Stanislav Janczyk, Hana a Evžen Workovi, Iveta a Marian Kozokovi • e-mail: most@seznam.cz • Internetová adresa: <http://sweb.cz/most> • Vychází na počátku měsíce. Registrační značka MK ČR E 14453. K dostání v prostorách farního kostela. Grafická úprava a tisk: T-PRINT, s.r.o., Třinec